

Kór og orkestur hitaðu upp, áðrenn talarurnar

(Mynd: Jens Kristian Vang)

hon var í bólk við, tók undir. Hon tagnaði eina lötu. Misti líkasum sambandið. Byrjaði so aftur, men það gjörðist ongantíð til nakað stórvægis.

Fyri tann, sum ekki er vanur við slíkt, sá það ógvuliga lögið út. Eg ívaðist eina lötu, um hon hoyrði til eina av samkomunum, sum hava slík möti, ella um hetta var ein, sum var komin av forvitni, og bara flenti bytt at onkrum skemtiligum, síðu-maðurin hevði sagt.

Skemtilig tala

Síðan kom ein rættiliga long tala frá amerikumanninum.

Hann vísti á, at tað var gott at hava eina samkomu at koma til, har tað hendi nakað. Tí mangan vóru tær gomlu kirkjurnar og samkomurnar stein deyðar.

Tað hevur hann tíverri alt ov rætt í. Men munur er nú á at vera ein deyð kirkja og ein undirhaldssamkoma, sum, fyri summum at vísa

seg, bara koyrir upp á eina ókritiska herligheitsteologi. Har er lætt hjá ungum fólki, sum leita eftir onkrum spennandi, at koma til. Tí her hendir sanniliga nakað.

Men tey mugu bara lata vera við at spyrja. Og ert tú nøgdur við bara at fylgja við uttan at spyrja, so er lagamanni at hava tað stuttligt. Talarin vildi vita, um fólk vóru glað. Veruliga glað.

Og samkoman rætti armarnar í veðrið og rópti: »Amen!«

Byrjanin av taluni varð um á Heilaga andans. Og væntandi var, at hann fór at halda eina talu, fylta av anda.

Men eg má ærliga viðganga, at eg varð skuffaður. Eg má siga, sum er, at eftir mínum tykki tósaði maðurin nóg, men segði lítið.

Tað mesta gekk út upp á at siga fólki frá, hvussu skemtiligt tað var, tá hann fekk samband við Toronto-rørsluna fyrstu ferð. Hvussu

hann sjálvur flenti, og hvussu hann fekk pápa sín byttan í látri, tá teir tósaðu saman í telefon. Og hvussu hundurin hjá pápanum gjörðist óður í høvðinum av hesum.

Eg fann stutt sagt onga fyrrind í hesum, hann tósaði um. Men tað gjørdi ivaleyst onnur, tí tey flentu av og á at tí, hann segði frá.

Ov lætt umgengið

Eg ivist ikki í, at bæði hann, forbiðararnir og øll hini, sum skipaðu fyri, trúgva Guðs orði og meina tað, tey siga. Men her varð stutt sagt, eftir míni metan, gingið ov lætt um.

Tá var øðvís at lurta eftir Bøgesvang, ið hevði guðstænastuna, sum varð útvarpað sunnumorgunin.

Hann hevði ein boðskap at bera. Og honum líkt, dugdi hann eisini at fáa boðskapin út.

Og sálmurin, »Takk Guð fyri alt, sum hendi«, sum

sungin varð í Klaksvík, tók so dyggiliga aftur í Toronto-motið kvøldið fyri. Serliga tá takkað varð...

»...for rósurnar á vegnum, fyri tornar millum tær.«

Tí hvat varð í grundini av tornunum hjá Torontofólki? Hvalda tey, at ongir tornar eru millum rósurnar?

Tað kundi verið eitthvørt, sum bendir á tað, soleiðis sum möti teirra fór fram. Alt var bara so sera gott.

Men hvussu verður so við hesum fólki, um tað nú vísir seg, at okkurt ikki gongur, sum tey hava hugsað sær tað?

Fara tey at minnst Job og vænta, at eins og honum gekk væl at enda, fer eisini teimum sjálvum at ganga?

Ella fara kanska onkrar veikar sálir ikki at tola, at ikki gekk, sum tey væntaðu og settu álit á, tá tey góvu seg yvir til rørsluna?

Fara tey stutt sagt at vísa Harranum frá sær, tí hann knappliga ikki er við meira,

men heldur, at kalla, ímóti?

Tað kann gerast vanda-mikið.

Og tey duttu

Tað hevur mangan verið ført fram av teimum, sum ikki eru samd við mátanum, hesar nýmótans rørslurnar bera evangelið fram uppá, at har henda ymisk ting, sum ikki samsvara skriftunum.

Eitt, sum fleiri hava ført fram móti Torontorørsluni, er, at fólk detta umkoll og verða liggjandi á gólvnum, tá andin kemur yvir tey.

Og tað hendi eisini í ítróttarhøllini á Nabb leygarkvøldið.

Rættiliga ódramatiskt tyktist tað, tá fólk, eftir áheitan, fóru yvir at pallinum og vórðu sett upp við síðuna av hvørjum øðrum eftir síðulinjuni á handbóltsvøllinum.

Og teir væntaðu ivaleyst stórt mannfall, tí biðið varð um, at fimm tey fremstu

stólarøðini vórðu ruddað burtur, so betri pláss gjørdist á gólvnum har frammi.

Men so fór at falla. Fyrst ein. Síðan fleiri, og at enda var ein heilur hópur, sum lá á gólvnum. Ungir menn lógu har. Gamlar konur lógu við frakkum og teppum om-an yvir sær. Og biðararnir gingu til og frá og høvdu nóg um at vera.

Tað tyktist, tá komið var higar til, at fleiri av fundarfólkið høvdu ikki hug at vera við meira.

Gongdin gjørdist alt meir út ír høllini.

Sjálvur stóð eg eina lötu í gongini og eygleiddi hetta, sum fyriførst framman fyri pallinum. Undir liðini á mær stóð maður, sum hevur sína dagligu gongd í Brøðrasamkomuni. Hann var á veg heim. Men hann helt tó, at hann dugdi ikki at ímynda sær hetta í salinum har heima.

Eftir at hava roynt at lýst hesa rørsluna, so frægt, sum gjørligt, hesa seinastu viku-na, hevði eg nú havt høvið til at vitja eitt av møtum teirra.

Eg fór avstað aftur við eini kenslu av tómlæika.

Hvat var hetta, eg hevði verið við til? Var hetta veruliga eitt kristiligt møti, ella var hetta reinur og skæfur sjónleikur?

Í øllum førum var einki, sum minti meg á orðatøkini um at »sita við andakt« ella at tað var »sum at sita undir lestri«.

Og friðin, sum onkur av leiðarunum hevði tósað um, at tey upplivdu á Toronto-mótunum í Íslandi, kendi eg ongantíð.

Eg sat alla tíðina við eini kenslu av, at talan var um undirhald.

Edvard Joensen

Nógv fólk varð komið í ítróttarhøllina til møtið leygarkvøldið

(Mynd: Jens Kristian Vang)